ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **T. T. L. G.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017, čj. CPR-31298-4/ČJ-2016-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2017, čj. 2 A 62/2017-26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy rozhodnutím ze dne 1. 12. 2016, čj. KRPA-245453-34/ČJ-2016-000022, uložilo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dvou let. Proti tomuto rozhodnutí podané odvolání žalovaný shora specifikovaným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného městský soud zamítl.

[2] Městský soud neshledal námitku žalobkyně o nepřiměřenosti rozhodnutí důvodnou; odkázal na svůj rozsudek ze dne 5. 2. 2016, sp. zn. 2 A 97/2015, v němž se přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně zabýval, a doplnil, že ani narození dcery na závěrech, které učinil v uvedeném rozsudku, nic nemění, neboť žalobkyně pouze rozšířila rodinné vazby v době, kdy byl její pobyt na území České republiky spojen s porušováním právních předpisů. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v řízení vedeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 Azs 248/2016 nepovažoval městský soud za skutečnost, jež by měla být zvažována v řízení o správním vyhoštění. Odkaz na předcházející porušení zákona o pobytu cizinců jednáním žalobkyně není podle městského soudu v rozporu se zásadou *ne bis in idem*, protože neoprávněný pobyt od 16. 9. 2013 do 24. 2. 2014 teprve spolu s jeho opakováním od 15. 5. 2016 do 27. 6. 2016 mohl vést k aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. zákona o pobytu cizinců. Narození dcery v době neoprávněného pobytu žalobkyně na území České republiky označil městský soud za rozšiřování rodinných vazeb, které nemůže být považováno za důvod vylučující rozhodnutí o správním vyhoštění. Vycestování žalobkyně i s dcerou považoval městský soud za možné, neboť žalobkyně nedoložila, že by její zdravotní stav nebo zdravotní stav dcery znemožňoval cestování letadlem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti nejprve připomněla, že řízení o správním vyhoštění s ní bylo zahájeno v době, kdy byla již několik měsíců těhotná, a v době po podání žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Na území České republiky žije se svým manželem, který zde má povolen trvalý pobyt, a s jejich společnou nezletilou dcerou narozenou 1. 1. 2017, tj. po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale před vydáním rozhodnutí žalovaného.

[4] Stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Konkrétně namítla, že žalovaný ani městský soud nezohlednili usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, čj. 5 Azs 248/2016-21, kterým Nejvyšší správní soud v řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V odůvodnění tohoto usnesení přitom Nejvyšší správní soud odkazoval na vysoké stadium těhotenství stěžovatelky, které bylo důvodem znemožňujícím realizovat rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Podle stěžovatelky je uložení správního vyhoštění v logickém protipólu k závěru, že stěžovatelka nemůže vycestovat, neboť jí hrozí vážná újma; nemůže se tak jednat o skutečnost, kterou „*není třeba v řízení o správním vyhoštění žalobkyně zvažovat*“.

[5] Odůvodnění napadeného rozsudku je podle stěžovatelky nedostatečné a nepřezkoumatelné také proto, že městský soud při své úvaze o posouzení přiměřenosti pouze odkázal na závěr vyvozený v jeho rozsudku ze dne 5. 2. 2016.

[6] Závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, (vazby cizince budované v době jeho nelegálního pobytu nemohou být samy o sobě považovány za důvod pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění) nelze podle stěžovatelky v jejím případě dovodit. Městský soud sice uvedl, že pobytové

oprávnění stěžovatelce zaniklo 8. 4. 2013 a manželství uzavřela 10. 4. 2013, takže rodinné vazby začala budovat v době nelegálního pobytu, avšak opomněl, že do doby uzavření manželství spolu manželé žili jako nesezdaný pár.

[7] Závěr městského soudu, podle kterého ani narození dcery nic nemění na posouzení přiměřenosti rozhodnutí, neboť se jedná o pouhé rozšiřování vazeb na území a to opět v době nelegálního pobytu, označila stěžovatelka za cynický. Podle stěžovatelky se nejedná o pouhé rozšíření vazby manželské, ale o vytvoření vazby zcela nové. Stěžovatelčina dcera si sama, s ohledem na její věk, v České republice neporadí a měl-li by o ni pečovat její otec, vedlo by to k finančním problémům rodiny. Stěžovatelka se sice v době zahájení řízení o správním vyhoštění vyjádřila, že ve vycestování nevidí problém, tak tomu ale bylo ve 3. měsíci gravidity. V době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy v době rozhodné pro posouzení skutkového stavu, byla stěžovatelka již v 8. měsíci gravidity, kdy by ji žádná aerolinka nepřepravila. Žalovaný měl poté, co stěžovatelka doložila lékařské zprávy, očkovací průkaz, rodný list a další podklady, doplnit dokazování. Závěr o možnosti vycestovat byl proto pouhou domněnkou nepodloženou žádným důkazem; jde o holé konstatování žalovaného a posléze i městského soudu.

[8] Dále stěžovatelka namítla, že městský soud vycházel z předpokladu, že dcera nemá na území České republiky žádné pobytové oprávnění; oprávnění k pobytu jí ale plyne z § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Závěr městského soudu, podle kterého *„[s]kutečnost, že požádala o udělení trvalého pobytu na území České republiky pro svoji dceru, ještě neznamená, že nemůže společně se svoji dcerou území České republiky do vlasti (Vietnamu) opustit, neboť samotná žádost o udělení pobytového oprávnění nezakládá fikci oprávněného pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.“* je proto nezákonný a nesprávný.

[9] Stěžovatelka také namítla, že správní orgán porušil zásadu *ne bis in idem*, neboť o nelegálním pobytu od 16. 9. 2013 do 24. 2. 2014 již bylo rozhodnuto.

[10] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na spisový materiál.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[13] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Vlastní přezkum rozhodnutí městského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[14] Veškerá kritéria přezkoumatelnosti vytýčená všeobecně dostupnou a známou judikaturou napadené rozhodnutí splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů, z něhož je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Stěžovatelce lze sice dát za pravdu v tom, že městský soud při posouzení přiměřenosti správního vyhoštění odkázal na svůj rozsudek ze dne 5. 2. 2016, sp. zn. 2 A 97/2015, nezůstal však u pouhého odkazu na své dřívější rozhodnutí (proti němu podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 6. 2016, čj. 9 Azs 107/2016-34, zamítl), ale žalobní námitku přezkoumatelně vypořádal s přihlédnutím ke změně skutkových okolností (narození dcery stěžovatelky).

[15] K argumentaci usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, čj. 5 Azs 248/2016-21, kterým byl v řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu přiznán kasační stížnosti odkladný účinek, Nejvyšší správní soud uvádí, že meritorním rozhodnutím ve věci byla kasační stížnost stěžovatelky zamítnuta (rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2017, čj. 5 Azs 248/2016-32). Rozhodnutí o odkladném účinku je rozhodnutím, které je podle své povahy dočasné, jeho účinky trvají pouze do doby rozhodnutí o kasační stížnosti. Nejenže bylo usnesení o přiznání odkladného účinku vydáno v jiném řízení, ale v době rozhodnutí městského soudu už ani nevyvolávalo právní účinky. Městský soud se proto správně tímto usnesením podrobněji nezabýval.

[16] Stěžovatelka též namítla, že došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Ani s touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[17] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. zákona o pobytu cizinců *[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*

[18] Stěžovatelka odmítla respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců, které jí bylo uloženo z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky v období od 16. 9. 2013 do 24. 2. 2014 (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016, čj. 9 Azs 107/2016-34, týkající se stěžovatelky). V nyní souzeném případě bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu maření výkonu správního rozhodnutí, neboť z území České republiky nevycestovala a na jejím území v období od 15. 5. 2016 do 27. 6. 2016 opět pobývala neoprávněně. Druhým rozhodnutím o správním vyhoštění tak nebylo rozhodnuto o spáchání téhož protiprávního jednání, ale o maření výkonu prvního rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgány se tak jen opakovaně snažily dosáhnout stavu, v němž by stěžovatelka začala respektovat vykonatelné správní rozhodnutí a právní předpisy České republiky (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2015, čj. 4 Azs 4/2015-43).

[19] Nejvyšší správní soud zkoumal, zda správní orgány (a následně i městský soud) při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky postupovaly, vedle požadavků vyplývajících z vnitrostátních předpisů, v intencích Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a judikatury ESLP, jejichž promítnutí do vnitrostátního práva představují ustanovení § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

[20] Správním vyhoštěním stěžovatelky za situace, kdy její manželství bylo ještě bezdětné, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 9 Azs 107/2016-34; neshledal, že by důsledkem správního vyhoštění byl takový zásah do soukromého a rodinného života, který by dosáhl intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[21] V nyní souzeném případě se skutkové okolnosti případu liší o narození stěžovatelčiny dcery. Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře dospěl k závěru: „*Pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat.*“ (právní věta k rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2014, čj. 5 As 102/2013-31). Podle Nejvyššího správního soudu v obecné rovině nelze nerespektování pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění bez dalšího „omlouvat“ pozdějším narozením dítěte.

[22] V souzeném případě si stěžovatelka byla vědoma toho, že na území České republiky pobývá neoprávněně; na policii se dostavila sama, protože chtěla obdržet výjezdní příkaz a dobrovolně vycestovat zpět do Vietnamu, i když tou dobou byla v třetím nebo čtvrtém měsíci těhotenství. Ve Vietnamu se měla kam vrátit (srov. protokol o výslechu účastníka správního řízení ze dne 27. 6. 2016); až v doplnění odvolání z 19. 3. 2017, které podala prostřednictvím právního zástupce, uvedla, že ve Vietnamu nemá zázemí, rodinné příslušníky ani přátele. Uvedené skutkové okolnosti zjevně dokládající totální změnu údajů, které stěžovatelka prezentovala státním orgánům České republiky, nepovažuje Nejvyšší správní soud za mimořádné ve smyslu své ustálené judikatury.

[23] K jednotlivým námitkám proti zjištěním, z nichž vycházely správní orgány i městský soud při posuzování přiměřenosti vyhoštění, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Stěžovatelka do protokolu 27. 6. 2016 uvedla, že se až po svatbě přestěhovala k manželovi do Prahy, do té doby bydlela sama v Rakovníku. Již tím je samotnou stěžovatelkou zpochybněno tvrzení obsažené v kasační stížnosti, že do uzavření manželství žili manželé spolu jako nesezdaný pár. Ohlášené narození dcery (ať jako rozšíření rodinné vazby, nebo jako vytvoření vazby nové) není rozhodné. Podstatné je, že tato vazba vznikla v době, kdy stěžovatelka pobývala na území České republiky neoprávněně, pročež byl její rodinný život na území České republiky od počátku nejistý. Nerozhodné je také to, že v době vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění byla stěžovatelka v osmém měsíci gravidity a nemohla cestovat letadlem. V době vydání rozhodnutí žalovaného totiž její dcera měla skoro pět měsíců a v době vydání rozsudku městského soudu skoro osm

měsíců. Žalovaný neměl pochybnosti o narození dcery, k jehož prokázání předložila stěžovatelka patřičné dokumenty, nemusel proto dokazování doplňovat. Závěr o možnosti vycestovat se opírá o lékařské zprávy, ze kterých neplyne, že by stěžovatelka nebo její dcera nemohly letecky cestovat; nejedná se tak o pouhou domněnku.

[24] Vzhledem k výše uvedenému nemůže mít vyhoštění stěžovatelky za následek nepřiměřený zásah do jejího rodinného života ve smyslu nepřiměřenosti jakožto nezákonnosti či ústavně nepřijatelného zásahu do stěžovatelčiných základních práv. Stěžovatelce nebude znemožněno své rodinné vazby uchovat, byť je nebude moci udržovat přímo na území České republiky. Nelze tak dospět k závěru, že by zájem stěžovatelky na ochraně jejího rodinného a soukromého života převážil nad veřejným zájmem na vyhoštění cizince.

[25] Ke zbývající kasační námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že úvaha městského soudu nebyla postavena tak, jak ji interpretuje stěžovatelka. Městský soud naopak správně uvedl, že žádost o udělení trvalého pobytu pro dceru neznamená, že dcera nemůže se stěžovatelkou vycestovat. Stejně tak by ani pobytové oprávnění nebránilo dceři ve vycestování.

[26] Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který stěžovatelka nijak neodůvodnila, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť po provedení nezbytných procesních úkonů přistoupil k bezodkladnému projednání a rozhodnutí věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nedůvodnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. ledna 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu